

De i Regeringsforslaget til Almindelig borgerlig Straffelov §§ 18 (Kommissionsudkastets § 17), 44 (40), 45 (41), 48 (44), 49 (45), 69 (66), 72 (69), 75 (72), 76 (73) og 78 (75) indeholdte Bestemmelser om Justitsministerens Kompetence.

Af Højesteretssagfører O. AHNFELT-RØNNE.¹⁾

I Regeringsforslaget til Almindelig borgerlig Straffelov findes der nogle Bestemmelser, som giver Justitsministeren Kompetence til at afgøre en Række Tilfælde, som efter Kommissionsudkastet skulde afgøres enten af de almindelige Domstole eller af den særlige Ret, som er indført ved Kommissionsudkastet, Fængselsretten, bestaaende af Direktøren for Fængselsvæsenet, en Dommer og en Person, der er knyttet til Forsørgsarbejdet for løsladte Fanger.

Naar man skal tage Standpunkt til, om disse Kompetenceforskydninger i Forholdet mellem Kommissionsudkastet og Regeringsforslaget er velbegrundede, bør man gennemgaa de enkelte Foranstaltningers Karakter, idet Afgørelsen maa komme til at bero paa en Afvejelse mellem paa den ene Side Hensynet til visse meget vigtige Principper for Ordningen af Forholdet mellem Statsmagten og den enkelte, paa den anden Side Hensynet til, at disse Bestemmelser formuleres paa en saadan Maade, at deres praktiske Gennemførlighed hæmmes saa lidt som muligt. Jeg mener, at denne

¹⁾ Forkortet Gengivelse af et paa Dansk Kriminalistforenings 18. Aarsmøde, den 16. Februar 1925, holdt Foredrag.

Afvejelse fører til forskellige Resultater i de forskellige foreliggende Tilfælde, og jeg vil da begynde med at gøre nogle Bemærkninger om Bestemmelsen i Regeringsforslagets § 72.

Jeg vil her gerne straks fremhæve, at Justitsminister Steincke under Lovforslagets 1. Behandling i Folketinget har udtalt, at han efter nærmere Overvejelse er kommet til det Resultat, at den Formulering, han har givet § 72, ikke er holdbar. Justitsministeren udtrykker det saaledes, at han her paa dette Omraade, hvor det drejer sig om en Sikkerhedsforvaring overfor normale Forbrydere, vil være »meget tilbøjelig til at gaa med til en Ordning, hvorefter Administrationen maa samarbejde med de overordnede Domstole paa en eller anden Maade.« Efter den Kritik, der har været rejst i Folketinget af bl. a. ogsaa denne Bestemmelse, og efter den Udtalelse, der saaledes foreligger fra Justitsministeren, kan man vel gaa ud fra, at Reglen vil blive forandret, men da Justitsministeren paa den anden Side ikke i denne Udtalelse i Rigsdagen udtrykkelig har erklæret sig enig i, at Afgørelsen af Spørgsmaalet om Løsladelse af de til Sikkerhedsforvaring domte Personer ubetinget maa høre under Domstolene, mener jeg dog at maatte knytte visse Bemærkninger hertil. Det staar nemlig saaledes for mig, at Tilfældet efter Regeringsforslagets § 72 er et ganske særlig klart Eksempel paa en Afgørelse, der saavel i Samfundets som i den enkeltes Interesse maa henlægges til Domstolene.

Forholdet er jo nemlig det, at Retten efter Regeringsforslagets § 71 kun kan dømme til Sikkerhedsforvaring i Stedet for Straf under forskellige Betingelser, derunder bl. a. at Hensynet til Samfundets Sikkerhed findes at kræve det. Og ganske den samme Afvejelse maa være afgørende for, om Løsladelse efter § 72 kan finde Sted. Jeg vil gerne i denne Forbindelse stærkt understrege, at den Regel, der findes i § 72, jo ikke er Udtryk for blot en Naadesakt overfor den paagældende Person. Den paagældende har efter § 72 et lovligt Krav paa, at dette Spørgsmaal om Løsladelse tages op til Afgørelse paa de Betingelser, navnlig m. II. 1.

Tidsfrister, som er fastsat i § 72. Og jeg mener da, at der ikke er nogen som helst Grund til at vige bort fra den hævdyndne Regel, at Afgørelsen af den Art Konflikter skal træffes af Domstolene. Det drejer sig her normalt om meget farlige Forbrydere, og Spændingen mellem det almene Hensyn og Hensynet til den enkelte Person er derfor særlig stærk netop i disse Tilfælde. Den Regel, at den Art Konflikter skal afgøres af Domstolene, bør man da paa ingen Maade vige bort fra. Naar jeg fremhæver dette, er det ikke, fordi — hvis jeg maa alludere til Folketingsforhandlingerne — denne Regel oprindeligt er formuleret af Montesquieu, heller ikke fordi den har den ærværdige Alder af ca. 150 Aar, ja end ikke fordi den danner Baggrunden for Grundlovens § 2, men fordi den er Udtryk for selve Retsstatsprincippet i dets reneste og enkleste Form.

Af det, jeg her har sagt, følger ogsaa, at jeg har den Opfattelse, at Kommissionsudkastet ikke har truffet det rette, naar det i § 69 henlægger denne Afgørelse til Fængselsretten. Jeg kan ikke se rettere, end at selve Fængselsrettens Sammensætning maa forekomme utilfredsstillende, navnlig fordi det er bestemt, at Fængselsdirektoren skal være Medlem af den. Jeg tror, at denne Ret allerede af den Grund vil komme til at virke som et administrativt Organ.

Og jeg kan ikke se, at den Begrundelse, som findes i Kommissionsudkastets Motiver for Oprettelsen af denne Fængselsret, virker overbevisende i modsat Retning. Efter Motiverne er den afgørende Grund til Forslaget om en Fængselsret den, at Afgørelsen i første Række maa bygge »paa et nøje Kendskab til, hvilken Indflydelse den idømte Straf maa antages at have haft paa Fangen«. Jeg mener, at dette Hensyn, hvis Berettigelse naturligvis er udenfor enhver Diskussion, maa kunne fyldestgøres fuldt ud ved, at Fængselsmyndighederne afgiver deres embedsmæssige Indberetning til Fremlæggelse under Sagen, hvor Indholdet af denne Indberetning naturligvis altid vil faa den største Betydning, idet det bør være og altid vil være et meget vigtigt Element i

Domsgrundlaget. Men jeg ser netop i Relation til den Bestemmelse, jeg her omtaler, det væsentlige og afgørende deri, at det bliver de ordinære Domstole, som skal afsige Dom i Sagen, at denne Dom afsiges efter en offentlig og kontradiktorisk Behandling af Spørgsmaalet, at Dommen begrundes paa sædvanlig Maade med Præmisses, og at der staaes til Ansvar for den overfor de højere Domstole.

Medens jeg altsaa har den bestemte Opfattelse, at Afgørelsen af, om Løsladelse af disse Personer skal finde Sted, skal være hos Domstolene, vil jeg mene, at man ikke behøver at nære samme Betænkelighed ved, at Genindsættelse kan ske ved justitsministeriel Foranstaltning, vel at mærke paa visse Vilkaar, nemlig for det første, at Genindsættelsen er betinget af, at den paagældende har overtraadt visse bestemte, i selve Dommen formulerede Vilkaar, og at det om disse ved Løsladelsen er tilkendegivet ham, at deres Overtrædelse vil have denne Følge, og endvidere — og det lægger jeg særlig Vægt paa — at den paagældende faar Ret til, hvis han begærer det, at Sagen indbringes for Domstolene efter Regler svarende til dem, der findes i Regeringsforslagets § 64 om betingede Straffedomme, hvorefter den domte, naar en i Dommen fastsat Betingelse ikke er overholdt, kan begære Sagen paany indbragt for Retten, som da afgør, om Straffen skal fuldbyrdes.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger vedrørende Lovforslagets §§ 18 og 75. I Tilslutning til, hvad jeg for bemærkede, vil jeg her gerne stærkt fremhæve, at der ved § 18 i Regeringsforslaget er sket den meget væsentlige Ændring i Kommissionsudkastets § 17, at Retten overfor Psykopaterne straks ved selve Dommen skal tage definitivt Standpunkt til, om Straf er anvendelig eller uanvendelig, medens Retten efter Kommissionsudkastet var kompetent til senere at ændre Bestemmelsen om, at Straf var anvendelig, til, at den var uanvendelig. Denne Ændring, som vistnok ikke er blevet tilstrækkelig paaagtet under de Forhandlinger, der hidtil har været fort om disse Bestemmelser, griber i Virke-

ligheden meget dybt ind i Behandlingen af Psykopaterne. Retten skal altsaa nu straks paa det ved Tidspunktet for Dommen foreliggende Grundlag definitivt træffe Bestemmelse om Strafs Anvendelighed eller Uanvendelighed. Hvis Retten efter § 18, 2. Stk. besvarer Spørgsmaalet bekræftende, kan den bestemme, at Frihedsstraffen skal udstaaes i en særlig Anstalt. Men Justitsministeren kan forandre Afgørelsen om, hvor Frihedsstraffen skal udstaaes. Saaledes lyder Ordene i § 18, 2. Stk. Altsaa, Justitsministeren kan, naar disse Ord lægges til Grund, blot forandre Afgørelsen om, hvor Frihedsstraffen skal udstaaes; men selve Spørgsmaalet om Straf eller ikke Straf er endelig afgjort og kan heller ikke ændres af Justitsministeren, som kun kan beslutte, om den paagældende skal overføres til en anden Anstalt eller føres tilbage til det almindelige Fængsel; m. H. t. det sidste er det vel endda tvivlsomt, om det ligger i Ordene.

I Motiverne til Regeringsforslagets § 18 udtales det nu ganske vist, at naar man er blevet staaende ved de i Forslagets § 18 valgte Ord, er det »fordi der ikke synes at tiltrænges særlig Lovhjemmel for Justitsministeren til at søge Straffen eftergivet eller til at foranledige truffet Sikkerhedsforanstaltninger«. For saa vidt der nu ved Ordet »eftergivet« tænkes paa Kongens Benaadningsret, maa det siges, at denne principielt ligger i et helt andet Plan end de Spørgsmaal, som her foreligger til Behandling, og jeg skal derfor ikke gaa nærmere ind herpaa. Derimod vil jeg gerne knytte nogle Bemærkninger til det andet Led i Motiverne, altsaa den Forudsætning, at der ikke tiltrænges særlig Lovhjemmel for, at Justitsministeren kan foranledige truffet Sikkerhedsforanstaltninger. Efter Motivernes Forudsætning skulde altsaa Justitsministeren naar som helst kunne foranledige en saadan Sikkerhedsforanstaltning bragt til Anvendelse. Men jeg mener ganske bestemt, at denne Forudsætning i Motiverne er urigtig. For det første, fordi den ikke kan accepteres efter almindelige Lovfortolkningsregler anvendt paa § 75 sammenholdt med § 18. For det andet mener jeg,

at den i hvert Fald næppe vilde kunne faa nogen retlig Betydning overfor selve den meget knappe Formulering af Bestemmelsen i § 18, hvis Ord under den af Motiverne forudsatte Forstaaelse i Virkeligheden vilde blive ganske overflødige. Og for det tredje og som det mest væsentlige vil jeg fremhæve, at en saadan bagved liggende suveræn Beføjelse for Justitsministeren vilde være som en Torpedo under Arken, d. v. s. under selve Lovforslagets Hovedregler om Behandlingen af Psykopater, og i Hovedsagen gøre disse Regler overflødige, fordi Magten og Myndigheden, hvad Retten saa end havde bestemt, vilde ligge i Justitsministerens Haand.

Jeg tror derfor, at man, naar man skal bedømme disse Bestemmers Rækkevidde, m. II. t. § 18 maa regne med, at Justitsministerens Beføjelse ikke vil blive anerkendt udover, hvad Ordene hjemler Ret til, og man vil da faa en Ordning, som fra ethvert Synspunkt, altsaa hvadenten man stiller sig paa »Domstolesynspunktet« eller »Administrationssynspunktet«, vil være ganske utilfredsstillende. Thi Forholdet er jo det — og det er det, der ligger bag ved det hele — at netop naar det drejer sig om Psykopater, er det af særlig Betydning, at en Omgørelse af den ved Dommen truffne Beslutning om Strafs Anvendelighed kan ske.

Jeg mener derfor, at det bestemt maa kræves, at Lovforslaget ændres paa dette Punkt og ændres i Overensstemmelse med Kommissionsudkastet, saaledes at Retten bliver kompetent til, naar et fyldigere Materiale til Bedømmelse af den paagældende Person, maaske efter længere Tids Forløb, kommer til at foreligge, da at ændre den tidligere Beslutning og statuere Straffens Uanvendelighed i sædvanligt Omfang i Relation til § 72, henholdsvis § 75. Og samtidig med at denne Ændring sker, bør den Bemyndigelse, som ved § 18, 2. Stk. er tillagt Justitsministeren, enten helt bortfalde som overflødig eller udtrykkelig begrænses til rent straffuldbyrdende Handlinger, saasom Overførelse fra den ene Anstalt til den anden.

I de Bemærkninger, som jeg indtil nu har gjort vedrørende §§ 18 og 75, har Forudsætningen været, at Retten har statueret Strafs Anvendelighed. Hvis Retten statuerer, at Straf er uanvendelig, og i Forbindelse dermed bestemmer, at der af Hensyn til Retssikkerheden skal træffes Sikkerhedsforanstaltninger mod vedkommende, opstaar det Spørgsmaal, som utvivlsomt vil gøre sig stærkt gældende i Praxis, hvorledes Ændring i den af Retten truffne Anordning skal kunne gennemføres. Ved Kommissionsudkastets § 72 var Kompetencen dertil henlagt til de almindelige Domstole. Efter Regeringsforslagets § 75, som jo omfatter baade de helt utilregnelige og Psykopaterne, har Justitsministeren faaet den altomfattende Bemyndigelse til at ændre Afgørelsen om Foranstaltningens Art, at ophæve Foranstaltningen foreløbig og at ophæve den endelig. I Overensstemmelse med, hvad jeg iøvrigt har hævdet, mener jeg, at de to sidste Beføjelser ubetinget maa tillægges Retten, altsaa Beføjelsen til foreløbig eller endelig at ophæve Foranstaltningen. M. II. 1. den tredie Beføjelse, nemlig at foretage Ændring af Foranstaltningens Art, vil jeg mene, at det rationelle vil være, at man, som det i Virkeligheden ogsaa er sket baade ved Kommissionsudkastets § 72 og Regeringsforslagets § 75, skelner mellem to Kategorier, en lettere Kategori, omfattende mindre indgribende Forholdsregler — der nævnes som Eksempler Sikkerhedsstillelse, Anvisning af eller Forbud imod Ophold paa et bestemt Sted, Beskikkelse af Tilsyn eller Umyndiggørelse — og en strengere Kategori, omfattende egentlige Forvaringsforanstaltninger, altsaa Anbringelse i Sindssygehospital o. s. v. Jeg mener, at en Ændring indenfor hver af disse to Kategorier bør kunne ske administrativt, medens en Overførelse fra den lettere til den strengere Kategori eller omvendt kun bør kunne ske ved en Retsafgørelse.

Min Opfattelse af, paa hvilke Punkter Regeringsforslagets § 75 og § 18 bør ændres, bygger paa de samme Hensyn, som efter min Mening maa være afgørende i Relation til

Spørgsmaalet Løsladelse fra Sikkerhedsforvaring. Det er ogsaa her i god traditionel Forstand rene Domstolespørgsmaal, det gælder. Ligesom ved Løsladelse fra Sikkerhedsforvaring drejer det sig her om en tilspidset Konflikt mellem Hensynet til Samfundets Retssikkerhed, som der staar i § 75, og Hensynet til den paagældendes personlige Frihed, og denne Konflikts forsvarlige Losning kan kun Domstolene sikre. Der er ved Behandlingen af disse Personer det særlige at fremhæve, at det her, i Modsætning til Foranstaltningerne efter § 72, meget ofte vil dreje sig om skærpene Foranstaltninger, saasom Overførelse fra den lettere til den strengere Kategori eller — hvad der maa sidestilles hermed — selve Anvendelsen af Forvaringsforanstaltning paa ubestemt Tid i Stedet for tidsbestemt Straf. —

Ved Regeringsforslagets §§ 48 og 49, der vedrører de til Ungdomsfængsel domte Personer, er der tillagt Justitsministeren Ret til at foretage saavel skærpene som formildende Foranstaltninger overfor disse Personer.

Jeg vil gerne tage § 49 forst. Efter dens Formulering er Justitsministeren berettiget til, naar mindst 2 Maaneder af Straffetiden er forløbet, at overføre den paagældende til almindeligt Fængsel og til samtidig inden for Lovens Strafferamme at fastsætte, hvortil Fangen skal forblive i sædvanligt Fængsel, alt dog saaledes, at Straffetiden ikke kan overskride den ikke udstaaede Del af den Tid, hvori den paagældende efter Hovedbestemmelsen i § 48, 1. Stk. kunde holdes tilbage i Ungdomsfængsel. Efter § 48, 4. Stk. kan Justitsministeren, naar den paagældende til Ungdomsfængsel domte Person efter at være løsladt overtræder de foreskrevne Vilkaar, afgøre, om han skal genindsættes, og i Forbindelse hermed kan Justitsministeren bestemme, at den paagældende skal holdes tilbage i Ungdomsfængsel indtil 1 Aar udover den foreskrevne Straffetid. Begge disse Beføjelser, altsaa efter § 49 og § 48, 4. Stk., er ved Kommissionsudkastets §§ 44 og 45 henlagt til Fængselsretten.

Af de Grunde, jeg for fremhævede, mener jeg nu, at

Fængselsretten ikke er noget særlig godt Organ til Afgørelse af disse Spørgsmaal. Det staar for mig saaledes, at enten er Sagen af en saadan Art, at man bør kræve Domstolenes Afgørelse, eller ogsaa maa man kunne føle sig betrygget ved, at Administrationen har Afgørelsen. Og efter Indholdet af § 49 og § 48, 4. Stk., er det klart, at disse Bestemmelser indeholder Hjemmel for skærpende Foranstaltninger i Forhold til den Dom, ved hvilken den paagældende er dømt til Ungdomsfængsel — saadanne skærpende Foranstaltninger i Forhold til Retsgrundlaget, at disse Foranstaltninger bør hjemles ved Rettens Beslutning, ved Dom. Man kan efter min Mening ikke med Rette her henvise til, at Reglerne om Ungdomsfængsel blot er en videre Udformning af Værgeraadsforanstaltninger og lign. Dette Synspunkt har, mener jeg, vel Gyldighed, saa længe man er indenfor § 48, 1.—3. Stk., hvor man forøvrigt jo dog ogsaa har den i Dommen liggende Garanti for Indgrebets Berettigelse, men jeg mener, at Værgeraadsforanstaltningssynspunktet ikke holder overfor § 48, 4. Stk., og § 49.

Spørgsmaalet er saa, om man skal lade Justitsministeren eller Retten træffe Afgørelsen. Ved denne Overvejelse maa det efter min Mening være bestemmende, at der her — i Modsætning til Løsladelse fra Sikkerhedsforvaring — er Tale, ikke om Personer, der er farlige for Samfundets Sikkerhed, men om Personer, overfor hvem Indgrebet betyder en alvorlig personlig Skærpelse udover Retsgrundlaget for selve den Foranstaltning, der er bragt i Anvendelse overfor dem, et Indgreb i den personlige Frihed, som ikke er hjemlet ved den til Grund liggende Dom. Derfor bør Afgørelsen ogsaa her tilfalde Domstolene og ikke Administrationen. Derimod følger det af, hvad jeg allerede har fremhævet, at jeg ikke mener, man kan nære nogen Betænkelighed ved, at den til Ungdomsfængsel domte Persons eventuelle Løsladelse efter § 42, 2. Stk., er overladt til Justitsministeren. Jeg har den Opfattelse, at Kommissionsudkastet her er gaaet for vidt, naar det har tillagt Fængselsretten denne Beføjelse.

Af de Tilfælde, der endnu staar tilbage, indeholder §§ 44 og 45 almindelige Regler om Løsladelse paa Prove og eventuel Genindsættelse, § 69 angaar Løsladelse og eventuel Genindsættelse af den til Arbejdshus domte Person, og § 78 Løsladelse af den til Anbringelse i et Drankerhjem domte Person. I samtlige disse Tilfælde skal efter Kommissionsudkastet Fængselsretten træffe Afgørelsen. Det forekommer mig, at dette maa være en unødvendig Foranstaltning. Jeg synes ikke, at der her er nogen alvorlig Betænkelighed ved, at Justitsministeren faar Afgørelsen. Jeg finder tværtimod, at det vil være en naturlig og praktisk Ordning, at Administrationen, altsaa i Realiteten i de allerfleste Tilfælde Fængselsmyndighederne, har Afgørelsen af disse Spørgsmaal i sin Haand. Jeg vil her fremhæve som Modsætning til, hvad der gælder de andre af mig omtalte Tilfælde, at der ikke i disse sidste Tilfælde er Tale om, at Retssikkerheden er i Fare, endvidere at Løsladelsesforanstaltningen betegner en Formildelse, saaledes at Hensynet til den enkelte Person ikke kan træde hindrende i Vejen for, hvad jeg her foreslaar. Ganske vist er Genindsættelse i Forhold til Løsladelse en Skærpelse, men vel at mærke en Skærpelse, som ligger indenfor den ved Dommen en Gang givne Ramme, og en Skærpelse, som er knyttet til Overtrædelse af ganske bestemt formulerede Vilkaar, om hvilke det er tilkendegivet den paagældende, at han ved at overtræde dem vil blive genindsat.

Jeg mener altsaa, at der ikke i Princippet vil være nogen Hindring for at anerkende Administrationens Kompetence i disse Tilfælde; men jeg kunde dog tænke mig, at man bør overveje, om man ikke til en saadan Anerkendelse af Administrationens Kompetence maa knytte Regler svaerende til Regeringsforslagets § 64, som jeg før nævnte, idet det maa erkendes, at der kan forekomme Tilfælde, hvor der kan være Tvivl om, hvorvidt en Betingelse eller et Vilkaar er overtraadt eller ej, og navnlig, om Overtrædelsen er selvforskyldt eller uforskyldt. Jeg kan ikke se, at der mod en

Anvendelse af Princippet i Regeringsforslagets § 64 kan rejses berettigede Indvendinger ud fra noget som helst Synspunkt. Og saaledes som Behandlingen processuelt er ordnet efter denne Bestemmelse, vil den processuelle Fremgangsmaade i disse Tilfælde blive meget simplificeret.

Jeg vil gerne sammenfatte mit Syn paa de foreliggende Tilfælde paa følgende Maade:

Hvor det drejer sig om en skønsmæssig Afvejelse af Hensynet til Samfundets Retssikkerhed mod Hensynet til den personlige Frihed, bør de almindelige Domstole have Afgørelsen, hvadenten den paagældende Foranstaltning maa betegnes som skærpende eller formildende. Det er af særlig Betydning, at det bliver de almindelige Domstole, som faar denne Afgørelse; der kan formentlig ikke anføres afgørende Grunde for at oprette særlige Retter, og jeg mener, at det i Kommissionsudkastet indeholdte Forslag endda lider af særlige Mangler.

Uden for denne Gruppe af Tilfælde bør det afgørende Kriterium være, om Foranstaltningen er af skærpende eller formildende Art i Forhold til den til Grund liggende Dom. Hvis Foranstaltningen er af skærpende Art, maa Domstolene have Afgørelsen, hvad der er særlig klart i de af §§ 48, 4. Stk., og 49 omfattede Tilfælde, hvor Afgørelsen beror paa et rent Skøn. Anderledes, hvor Foranstaltningen vel er skærpende, men dog ligger indenfor den af Domstolen givne Ramme, altsaa Genindsættelse, hvor Justitsministeren bør have Afgørelsen, dog maaske med en Ret for den paagældende til at gaa til Domstolene, naar han særlig begærer det.

Hvis endelig Foranstaltningen er af formildende Art, bør Justitsministeren have Afgørelsen i alle Tilfælde, bortset fra den første Gruppe.

En Anvendelse af de Principper, jeg her har opstillet, paa de foreliggende Bestemmelser fører til, at Regeringens Forslag maa ændres paa en Række Punkter. Kommissionsudkastet har m. H. t. det principielle givet Kejseren mere, end Kejserens er, men paa den anden Side kan der ikke

være Tvivl om, at Lovforslaget, som det foreligger, indeholder alvorlige Brud paa Principper, der danner og maa danne Grundvolden for enhver Retsstat, og at Forslaget derfor paa disse Punkter maa ændres, for det kan ophøjes til Lov.

De Kriterier, jeg i saa Henseende har opstillet, er efter min Mening rigtige, fordi de er bundet til bestemte reelle Betragtninger, og fordi de fører til principielt uangribelige og praktisk fornuftige Resultater. De er — hvis jeg igen maa alludere til Folketingsforhandlingen — ikke begrundede ved en »Deduktion fra Montesquieu«, men Undersøgelsen har — indenfor dette bestemte og afgrænsede Omraade — tjent til Efterprovelse af og til Bekræftelse paa Rigtigheden af det Princip, som Montesquieu i sin Tid formulerede.